

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὄπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Έκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακή Γυναικεία Ἱερᾶ Μονῆ Ἅγιου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ετος ΜΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2597	Σύναξις Ἰωάννου Βαπτιστοῦ (Ἰω. 1,29-34) Κυριακὴ 7 Ἰανουαρίου 2024	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου

«Ἔτοι δὲ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἰρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω. 1,29,36)

Γεννᾶται, ἀγαπητοί μου, τὸ ἔξῆς ἐρώτημα. **Οἱ πρῶτοι μαθηταὶ τοῦ Κυρίου, ὁ Ἄνδρεας καὶ ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, ὅταν ὁ Ἰησοῦς τοὺς κάλεσε στὸ ἀποστολικὸ ἔργο τὸν ἔβλεπαν καὶ τὸν ἄκουγαν τότε γιὰ πρώτη φορά;** Οχι. Εἶχε γίνει κάποια γνωριμία μὲ τὸν Ἰησοῦν πρὶν ἀπὸ τὴν κλῆσι τους.

Ἡ γνωριμία αὐτὴ ἔγινε διὰ μέσου τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τοῦ ὄποιου αὐτοί, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἤταν μαθηταί.

Ο Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἤταν μεγάλη ἡθικὴ καὶ θρησκευτικὴ φυσιογνωμία. Κατὰ τὴν ἀλάνθαστη κρίσι τοῦ Κυρίου ἤταν ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τῆς παλαιᾶς διαθήκης. «Οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ» (Μαθ. 11,11). Οἱ εὔσεβεῖς γονεῖς του τὸν ἀφιέρωσαν στὸ Θεό. Καὶ –ὅπως σημαίνει τὸ ὄνομά του— ἤταν δῶρο τοῦ οὐρανοῦ στὴν ταλαίπωρη γῆ. Ἡ σκληρὴ ἀσκητικὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε ἀπὸ νέος στὴν ἔρημο, τὸ κήρυγμά του γιὰ μετάνοια, ποὺ ἀπευθυνόταν σὲ ὅλους χωρὶς κολακεῖες καὶ ἔφτασε νὰ πέσῃ σὰν κεραυνὸς καὶ μέσα στὰ ἀνάκτορα τοῦ ἀκόλαστου Ἡρώδη, ὅλη του ἡ πολιτεία ἀσκοῦσαν μεγάλη ἐπίδρασι στὸ λαό. Νέος προφήτης ἐμφανίστηκε, ἔλεγαν, μοιάζει σὲ ὅλα μὲ τὸν Ἡλία τὸ Θεσβίτη!... Ἡ φήμη του ὅλο καὶ ἀπλωνόταν, ὁ λαὸς συνέρρεε νὰ τὸν ἀκούῃ, καὶ τὸ κήρυγμά του ξυπνοῦσε συνειδήσεις, ἔφερνε δάκρυα μετανοίας.

Ἄρχισαν νὰ συζητοῦν μεταξύ τους· Μήπως αὐτὸς εἶνε ὁ Μεσσίας ποὺ πειριμένουμε; Ἐπίσημη ἀντιπροσωπεία τοῦ Ἰσραὴλ πῆγε καὶ τὸν ρώτησε· «Σὺ τίς εἶ;». Ἄν τοὺς ἔλεγε «Ἐγὼ εἰμαι ὁ Χριστός», θὰ τὸ πίστευαν. Ἀλλὰ ὁ Ἰωάννης δὲν ἤταν σὰν τοὺς ψευδοπροφήτες ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὴν ἀφέλεια τοῦ θρηκεύοντος λαοῦ· ἤταν σὲ ὅλα του ἀληθινός. Κ' ἤταν ἀληθινός, γιατὶ ἤταν ταπεινός· γνώριζε τὰ μέτρα του καὶ τὸ ρόλο του, ὅτι ἡ ἀποστολὴ του εἶνε μόνο νὰ προετοιμάσῃ τὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων νὰ ὑποδεχθοῦν τὸ Χριστό, κι ὅταν ἐκεῖνος ἔρθη νὰ τὸν δείξῃ στὸ λαὸ καὶ νὰ πῇ· Νά, αὐτὸς εἶνε ὁ ἥλιος· ἐγὼ εἰμαι ὁ αὐγερινὸς ποὺ προειδοποιεῖ ὅτι σὲ λίγο ἔρχεται ὁ βασιλεὺς τοῦ φωτός. «Δὲν εἰμαι ἐγὼ ὁ Χριστός», ἀπήντησε στοὺς ἀπεσταλμένους τῶν Ἰουδαίων. Ἀλλος εἶνε ὁ Χριστός· ἔρχεται μετὰ ἀπὸ μένα, στὴν ὑπαρξὶ ὅμως προηγεῖται ἀπείρως – μέγα τὸ μυστήριο. Τί εἰμαι ἐγὼ μπροστά του; δὲν εἰμαι ἄξιος οὕτε τὸ λουρὶ ἀπ' τὰ σανδάλια του νὰ λύσω (βλ. Ἰω. 1,19-27).

Γνωστὸς - πασίγνωστος ὁ Ἰωάννης, ἄγνωστος ὅμως ἀκόμη τότε ὁ Ἰησοῦς. Ἄλλ' αὐτὸ πόσες φορὲς δὲν ἐπαναλαμβάνεται! – μὲ κάποια βέβαια διαφορά. Δηλαδὴ ἄγνωστος καὶ σήμερα ὁ Χριστός, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γνωστοί - πασίγνωστοι ἄνθρωποι ὅχι σὰν τὸν τίμιο Πρόδρομο ἀλλὰ κάποιοι ποὺ κινοῦνται σὲ πολὺ χαμηλὰ ἐπίπεδα ζωῆς.

Γιὰ τοὺς πολλοὺς ἄγνωστος ὁ Χριστός· ἀγνοοῦν τὴ διδασκαλία του, τὰ θαύματά του, τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς του. Δὲν πῆραν ποτὲ στὰ χέρια τους τὸ Εὐαγγέλιο· καὶ ἡ ἄγνοια τῶν Γραφῶν εἶνε ἄγνοια Χριστοῦ. Γι' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ ὁ λόγος τοῦ Προδρόμου «Ο Χριστὸς μέσος ὑμῶν ἔστηκεν ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε» (Ἑ.ἀ. 1,26).

Ἄλλὰ σύ, ἀγαπητέ μου, ποὺ ἀξιώθηκες ν' ἀγαπῆσης καὶ νὰ πιστέψῃς στὸ Χριστό, τὸν γνώρισες καὶ αἰσθάνθηκες τί δῶρο εἶνε ἡ γνωριμία αὐτή, μὴν τὸ κρύψης ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀν εὕρισκες μιὰ πηγὴ καὶ ξεδίψαγες καὶ γύρω σου κινδύνευαν πολλοὶ νὰ πεθάνουν ἀπὸ δίψα, δὲν θὰ ἤταν σκληρό, ἀπάνθρωπο, ἐγκληματικὸ νὰ μὴν τοὺς δεῖξῃς τὴν πηγή; Μὰ πολὺ μεγαλύτερο ἔγκλημα διαπράττει ἐκεῖνος πού, ἐνῷ γνώρισε τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ δρόσισε τὴν ψυχή του, ἀμελεῖ νὰ τὸ πῆ καὶ στοὺς συνανθρώπους του. Ἀσε λοιπὸν τώρα τὴν ἀμέλεια, βγὲς καὶ κατάγγειλε τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, φώναξε στοὺς δικούς σου τὸ λόγιο τοῦ προφήτου «Ἀντλήσατε ὅδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου» (Ἱω. 12,3). Στὸν κόσμο ποὺ ἀγνοεῖ τὸ Χριστὸ γίνεται ἔνας μικρὸς Πρόδρομος ὅπως ἐκεῖνος, ποὺ τὸν ἔδειξε σὲ ὅλους καὶ εἶπε «Ἔτοι δὲ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἰρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω. 1,29).

«Ο ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ». Πόσο μεγάλη σημασία ἔχουν αὐτὲς οἱ λέξεις! ὑποδηλώνουν ὅλο τὸ λυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Στὸ βάθος τοῦ λόγου αὐτοῦ φαίνεται ὁ λόφος Μορία, ἐπάνω στὸν ὅποιο ἤταν ἔτοιμος ὁ Ἀβραὰμ νὰ θυσιάσῃ τὸ γιο του τὸν Ἰσαάκ· φαίνεται ὁ λόφος τοῦ Γολγοθᾶ, ἐπάνω στὸν ὅποιο ὁ οὐράνιος Πατὴρ προσέφερε θυσία τὸν μονογενῆ Υἱό του «ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας» (Λειτ. Μ. Βασ., καθαγ.).

Πιὸ ἀναλυτικά. «Ο ἀμνός». Εἶνε ἀξιοπρόσεκτη μιὰ λεπτομέρεια, γιατὶ στὴ Γραφὴ καὶ τὸ ἐλάχιστο ἔχει σημασία. Δὲν λέει ἀπλῶς «ἀμνός», ἀλλὰ λέει

«ό ἀμνός»· ἔχει καὶ τὸ ἄρθρο «ό». Μὲ τὴν προσθή-
κη τοῦ ἄρθρου, λέει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος (βλ. Ἐ.Π. Migne 59,116), γίνεται προσδιορισμὸς καὶ διάκρισις. Ἀμνοὶ ἡ-
ταν πολλοὶ· ἐκατομμύρια σφάζονταν καὶ θυσιάζον-
ταν κάθε χρόνο τὸ πάσχα καὶ στὶς ἄλλες θυσίες.
Ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ δὲν εἶχαν δύναμι νὰ ἔξαλείψουν ἀ-
μαρτίες· ἡταν ἀπλῶς μιὰ σκιὰ τῆς μεγάλης καὶ μο-
ναδικῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ ἀληθινὸς ἀμνὸς εἶ-
νε ἔνας καὶ μόνο, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός·
καὶ τώρα τὸν δείχνει μὲ τὸ χέρι του ὁ Πρόδρομος·
«Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ» (ἰω. 1,36).

Ἡ εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ ὡς ἀμνοῦ ζωγραφίζεται θαυ-
μαστὰ στὸ κεφάλαιο 53 (ΝΓ') τοῦ προφήτου **Ἡσαΐα**
πού, ἀν καὶ ἔζησε 800 χρόνια πρὸ Χριστοῦ, διαβά-
ζοντάς τον νομίζεις ὅτι βρίσκεσαι στὶς ἡμέρες τοῦ
Κυρίου καὶ βλέπεις ὅσα συνέβησαν πάνω στὸ φρικτὸ
Γολγοθᾶ. Καὶ ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ἐμβαθύνει στὴν
αἵτια τῶν γεγονότων· βλέπει τὴν παγκόσμια διαφθο-
ρά, διαπιστώνει τὴ βαρειὰ ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπό-
τητος, γιὰ τὴν ὁποία δὲν ἰσχύει κανένα ἀνθρώπινο
φάρμακο, καὶ λέει ὅτι ὁ ἀνθρωπὸς θὰ θεραπευθῇ μό-
νο μὲ τὸ τίμιο αἷμα ποὺ θὰ χυθῇ ἀπὸ τὰ τραύματα καὶ
τὶς πληγές τοῦ Μεσσία. «Ἄυτός», λέει μὲ ἀπλᾶ λό-
για, (ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς) «φορτώθηκε τὶς ἀμαρτίες
μας καὶ ὑποφέρει ἀντὶ γιὰ μᾶς... Αὐτὸς τραυματίσθη-
κε γιὰ τὶς δικές μας ἀμαρτίες... Μὲ τὴ δική του πλη-
γὴ γιατρευτήκαμε ἐμεῖς. «Ολοὶ πλανηθήκαμε σὰν
πρόβατα, ὁ ἀνθρωπὸς ἔχασε τὸ δρόμο του· καὶ ὁ Κύ-
ριος παρέδωσε αὐτὸν (τὸ Μεσσία) γιὰ τὶς δικές μας
ἀμαρτίες. Καὶ αὐτός, ἐνῷ ἔχει κακοποιηθῆ, δὲν ἀ-
νοίγει τὸ στόμα του· σὰν πρόβατο ὠδηγήθηκε πρὸς
τὴ σφαγή· κι ὅπως τὸ ἀρνὶ μένει ἄφωνο μπροστὰ σ'
αὐτὸν ποὺ τὸ κουρεύει, ἔτσι δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα
του. Καθὼς βρέθηκε ἔκουσίως στὴ θέσι ἀδυνάτου,
τοῦ καταπάτησαν τὸ δίκαιο του· ποιός ὅμως μπορεῖ
νὰ διηγηθῇ τὴ γενιά του; γιατὶ ἡ ζωὴ του ἀφανίζεται
ἀπ' τὴ γῆ» (Ἡρ. 53,4-8). Αὐτὴ τὴν περικοπὴ διάβαζε μέσα
στὴν ἄμαξά του ὁ εὔνοοῦχος ἔκεινος τῆς Κανδάκης,
τῆς βασιλίσσης τῶν Αἰθιόπων καὶ τοῦ τὴν ἔξήγησε
ὅ Φίλιππος καὶ «εὐλαμβάνεισατο αὐτῷ τὸν Ἰησοῦν» (Πράξ. 8,35). Αὐτὸς τὸν ἀμνὸ δείχνει καὶ ὁ **ἀπόστολος Πέτρος** λέ-
γοντας· «Δὲν λυτρωθήκατε ἀπὸ τὴ μάταιη ζωὴ ποὺ
κληρονομήσατε ἀπὸ τοὺς πατέρες σας μὲ ἀσῆμι καὶ
χρυσάφι, μὲ κάτι δηλαδὴ ἀπ' τὰ φθαρτά, ἀλλὰ μὲ τὸ
τίμιο αἷμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ θυσιάστηκε σὰν ἀμνὸς ἄ-
ψυγος καὶ ἀκηλίδωτος» (Α' Πέτρ. 1,18-19). Ἀλλὰ ἡ μεγαλο-
πρεπέστερη εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ ἀρνίου βρίσκεται
στὸ τελευταῖο βιβλίο τῆς Καινῆς Διαθήκης· «Καὶ εἰ-
δα», γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς **Ιωάννης** στὴν Ἀποκάλυ-
ψι, «ἀνάμεσα στὸ θρόνο καὶ στὰ τέσσερα ζῶα καὶ ἀνά-
μεσα στοὺς πρεσβυτέρους νὰ στέκεται ἔνα ἀρνάκι
σὰν σφαγμένο...». Καὶ ἄκουσε τραγούδι καινούργιο,
ποὺ ἔψαλλαν οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ τὸ ἐπα-
ναλάμβανε ἀμέτρητος λαὸς λυτρωμένων καὶ ἔλε-
γαν· «Εἶσαι ἄξιος νὰ πάρης τὸ βιβλίο καὶ ν' ἀνοίξῃς
τὶς σφραγίδες του, γιατὶ ἐσφάγης καὶ μᾶς ἔξαγόρα-
σες μὲ τὸ αἷμα σου ἀπὸ κάθε φυλὴ καὶ γλώσσα καὶ
λαὸς καὶ ἔθνος, ὥστε ν' ἀνήκουμε στὸ Θεό, καὶ (ὅ-
λους) αὐτοὺς τοὺς ἔκανες βασιλεῖς καὶ Ἱερεῖς γιὰ τὸ
Θεό μας, καὶ θὰ βασιλέψουμε πάνω στὴ γῆ» (Ἀρ. 5,6-10).

«Νά τὸ ἀρνάκι τοῦ Θεοῦ ποὺ σηκώνει τὶς ἀμαρ-
τίες τοῦ κόσμου». Ὁ Ἰησοῦς «**αἴρει**, σηκώνει, τὶς ἀ-
μαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου, ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους

Ἀδάμ καὶ Εὕα μέχρι ὅλους ἐκείνους ποὺ γεννήθη-
καν ἔως στήμερα καὶ θὰ γεννηθοῦν μέχρι τῆς συντε-
λείας τῶν αἰώνων. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος παρατηρεῖ
ὅτι ὁ Πρόδρομος χρησιμοποιεῖ χρόνο ἐνεστῶτα· εἰ-
πε «ό αἴρων», «αὔτὸς ποὺ σηκώνει»· δὲν εἶπε «αὔτὸς
ποὺ θὰ σηκώσῃ» ἢ «ποὺ σήκωσε». Αὔτὸς σημαίνει ὅ-
τι σηκώνει τὶς ἀμαρτίες μας διαρκῶς, μέχρι καὶ τώ-
ρα, καὶ ὅχι μόνο τότε ποὺ θυσιάστηκε· ὅχι γιατὶ
σταυρώνεται διαρκῶς ἀλλὰ γιατὶ διαρκῶς μᾶς κα-
θαρίζει μ' ἐκείνη τὴ θυσία του (βλ. Ἐ.Π. Migne ε.ά.).

Ὁ Ἰησοῦς σηκώνει τὶς ἀμαρτίες τοῦ κόσμου ὅ-
πως **ψάλλουμε κάθε μέρα** στὴ Δօξολογίᾳ τοῦ ὄρ-
θρου· «Κύριε ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ
Πατρός, ὁ αἴρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου». Καὶ τί
βάρος εἰν' αὐτό! Γι' αὐτὸς ὁ Δαυΐδ ἀναστενάζει καὶ
λέει «Αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν (=ξεπέρασαν καὶ
σκέπασαν) τὴν κεφαλήν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ
ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ» (Ψαλμ. 37,5).

Οσα ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι γιὰ τὸν Ἀτλαντα, ὅτι σήκω-
νε στοὺς ὅμους του τὸν οὐρανό, ἥταν μυθολογία. Ἐ-
μεῖς ζοῦμε μία πραγματικότητα, καὶ μακάριος ὅποι-
ος τὴν συλλαμβάνει διὰ τῆς πίστεως· ὁ Ἰησοῦς ση-
κώνει ἐπάνω του τὶς ἀμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐ-
πομένως σηκώνει καὶ τὶς δικές μου ἀμαρτίες· τὶς ἀ-
φαιρεῖ ἀπὸ πάνω μου καὶ τὶς ἔξαφανίζει ρίχνοντάς τες
στὸ πέλαγος τῆς εὔσπλαχνίας καὶ τοῦ ἐλέους του.

Ο Ἰησοῦς σηκώνει τὶς ἀμαρτίες μου! Εῖδα κάποι-
τε μία παραστατικὴ εἰκόνα. Ἡταν ἔνας **ταλαίπωρος**
ἄχθοφόρος· κουβαλοῦσε ἔνα βαρὺ φορτίο δεμένο
σφιχτὰ στὴ ράχη του καὶ δὲν μποροῦσε οὔτε ὁ ἔδιος
νὰ τὸ ἀποτινάξῃ οὔτε κάποιος ἄλλος νὰ τὸ πάρῃ ἀ-
πὸ πάνω του. Κάποιος ὅμως τὸν λυπήθηκε, τοῦ ἐ-
δειξε ἔνα λόφο καὶ τοῦ εἶπε· «Ἄν ἀνεβῆς ἐκεῖ, θὰ δῆς
ἐκεῖνον ποὺ θὰ σ' ἐλευθερώσῃ. Αὐτὸς πίστεψε στὰ
λόγια αὐτά, ἀνέβηκε μὲ κόπο στὸ λόφο, καὶ μόλις
ἔφτασε, —ῶ τοῦ θαύματος!— τὰ σχοινιὰ κόπηκαν, τὸ
φορτίο ξεκόλλησε κ' ἔπεισε στὴν ἔβυσσο.

Αὐτὴ εἰνὲ ἡ εἰκόνα κάθε ἀμαρτωλοῦ, ποὺ ὁ σατα-
νᾶς τὸν φορτώνει κάθε μέρα μὲ φορτία νέων ἀμαρ-
τιῶν· κι αὐτός, παρὰ τὴν ἀπατὴν ἡδονὴ τῆς ἀμαρ-
τίας, ἀναστενάζει. Καταφεύγει σὲ διάφορα φιλοσο-
φικὰ καὶ κοινωνικὰ συστήματα γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ
τὸ βάρος, μὰ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ.
«Οπως λέει ὁ ἄγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, «ἀδύνα-
τόν ἐστι χωρίσαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, ἐὰν μὴ
ὁ Θεὸς παύσῃ καὶ στήσῃ τὸν πονηρὸν τοῦτον ἀνεμον...
Αὐτῷ γὰρ μόνῳ δυνατὸν τοῦτο ποιῆσαι. «Ἴδε» γάρ,
φησίν, «ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ
κόσμου» (Ουμιλία πνευματικαὶ Β', γ' Ἐ.Π. Migne 34,464D-465A-B·βλ. ἐπίσης τὴν ἔκδ. Σωτ. Σχοινᾶ, Βόλος 1954, σσ. 27-28). Μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ἔξαλείψῃ
αὐτὸ τὸ κακό.

Ἄδελφοί μου συναμαρτωλοί, μέχρι πότε θὰ κουβα-
λῆμε ἐπάνω μας τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας ὅπως ἡ χελώ-
να τὸ ὄστρακό της; «Ἄναμεσά μας στέκει ὁ Ἰησοῦς»
(ἰω. 1,26). Ἄς τὸν πλησιάσουμε μὲ πίστη καὶ εἰλικρινῆ με-
τάνοια, καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος θὰ πετάξῃ τὸ φορτίο
μας στὸ πέλαγος τοῦ ἀπείρου ἐλέους τοῦ Θεοῦ.

Καὶ οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου μὴν πάψουμε νὰ
κηρύττουμε τὴν ὑψίστη αὐτὴ ἀλήθεια, ὅπως ὁ τίμι-
ος Πρόδρομος ποὺ κατ' ἐπανάληψιν διακήρυξε «Ἴ-
δε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ» (ε.ά. 1,36).

(t) **ἐπίσκοπος Αύγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἥκουσα φωνὴν ὅπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Έκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακή Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἅγιου Αύγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περιόδος Γ'- "Ετος ΙΖ'
Άριθμ. φύλλου 707²

Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα (Ματθ. 4,12-17)
14 Ιανουαρίου 2024 (2000)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Μετανοεῖτε»

«Ἄπὸ τότε ἥρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· Μετανοεῖτε· ἥγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 4,17)

Ηεύαγγελικὴ περικοπὴ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα (βλ. Ματθ. 4,12-17), ἀδελφοί μου, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρο τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε σοφία. Δὲν ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὰ ἄστρα ἄλλο βιβλίο μὲ μεγαλυτέρα ἀξία ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Τὰ λόγια του εἶνε ἡ ὑψίστη φιλοσοφία.

Ο τελευταῖος λόγιος τοῦ Χριστοῦ ἦταν τὸ «Τετέλεσται» (Ιω. 19,30), λόγιος μὲ βαθειὰ σημασία. Ἐλλ' ὅπως ὁ τελευταῖος, ἔτσι καὶ ὁ πρῶτος λόγιος ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη του, ἔχει μεγάλη σημασία. Καὶ ὁ πρῶτος λόγιος εἶνε τὸ «Μετανοεῖτε» (Ματθ. 4,17). Ἄς ἀναλύσουμε τὴν ἔννοια τῆς μετανοίας, τὸ κορυφαῖο κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου.

Η ἀνθρωπότης, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἀσθενής. Νοσεῖ ποικιλοτρόπως. Καὶ ποιά ἡ αἰτία; Ἐπῆλθε διαταραχὴ στὸ σύμπαν, στὸ ἡθικὸ σύμπαν, λόγω παραβάσεως τοῦ ἡθικοῦ νόμου. Ο ἡθικὸς νόμος συνοψίζεται στὸ Δεκάλογο, ποὺ ἔλαβε ὁ Μωϋσῆς, καὶ πρὸ παντὸς στὴν Ἐπὶ τοῦ ὅρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου. Δυστυχῶς τὸ νόμο αὐτὸ τὸν καταπατοῦμε. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ ἀνθρωπότης καταπάτησε τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ τόσο ὅσο ἡ σύγχρονη γενεά. Ἀμέτρητα τὰ ἀμαρτήματά μας. Ο αἰώνας αὐτός, ὁ αἰώνας τῶν πυραύλων, θὰ ὀνομασθῇ καὶ αἰώνας τοῦ ἐγκλήματος. Ἐχουμε παραβάσεις τοῦ ἡθικοῦ νόμου, παραβάσεις μικρές καὶ μεγάλες. Στὴν ἀνθρωπότητα σύμερα ἀρμόζει αὐτὸ ποὺ εἴπε ὁ Δαυίδ, ὅτι «αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τὴν κεφαλὴν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ» (Ψαλμ. 37,5). Ἡ ἐκεῖνο ποὺ εἴπε ὁ προφήτης Ὁσηέ, ὅτι «ἀρὰ καὶ ψεῦδος καὶ φόνος καὶ κλοπὴ καὶ μοιχεία κέχυται ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ αἴματα ἐφ' αἴμασι μίσγουσι» (Ωρ. 4,2). Ἡ ἐκεῖνο ποὺ εἴπε ὁ προφήτης Ὁσαιάς, ὅτι ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν κορυφὴ μέχρι τὰ νύχια εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἔλκη, γεμάτη ἀπὸ ἀμαρτήματα (Ωρ. 1,6).

Νοσεῖ λοιπὸν ἡ ἀνθρωπότης· τὸ φωνάζουν καὶ οἱ πέτρες. Ποιός θὰ τὴν θεραπεύσῃ;

Οπως γύρω ἀπὸ ἔναν πολὺ βαρειὰ ἀσθενῆ, ἔτσι καὶ γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς ἀσθενοῦς ἀνθρωπότητος βρίσκονται «γιατροὶ» καὶ γίνεται τρόπον τινὰ **ἰατρικὸ συμβούλιο**. Ιατρικὸ συμβούλιο ἔννοιω τοὺς κοινωνιολόγους, ψυχολόγους, φιλοσόφους, κυβερνῆτες, ποὺ συσκέπτονται ἀν ὑπάρχη θεραπεία.

Οι γνῶμες διχάζονται. Ἀλλοι, **ἀπαισιόδοξοι**, λένε· Δὲν ὑπάρχει πλέον θεραπεία στὸν κόσμο· ἐκεῖ ποὺ ἔφτασε ἡ ἀνθρωπότης, παρ' ὅλα τὰ ἐπιτεύγματά της, δόδηγεῖται πρὸς αὐτοκτονίαν, μὲ πιστόλι τὴν πυρηνικὴ ἐνέργεια.

Ἄλλοι εἶνε **ύπεραισιόδοξοι** καὶ λένε· Μὴν ἀκοῦτε· ἡ ἀνθρωπότητα προχωρεῖ μὲ γοργὸ βῆμα πρὸς μεγάλες ἔξελίξεις· ἐντὸς ὀλίγου πατοῦμε στὰ ἄστρα καὶ θὰ κατοικήσουμε ἐκεῖ. Ἐμεῖς ἐλπίζουμε σὲ θεραπεία... Κι ὅταν τοὺς ρωτήσῃς, ποιά εἶνε τὰ φάρμακά τους, ἔχουν συνταγὲς πρόχειρες, συστήματα ποὺ λήγουν στὰ νεώτερα εἰς –ισμός (π.χ. ἀνθρωπισμός, καπιταλισμός, σοσιαλισμός, κομμουνισμός, οἰκουμενισμός κ.λπ.). Νομίζουν οἱ ταλαίπωροι, ὅτι μὲ τέτοιες συνταγὲς καὶ τέτοια χάπια θὰ θεραπευθῇ τὸ κακό.

Υπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη τρίτη κατηγορία ἀνθρώπων, ποὺ πιστεύουν σὲ ἔναν ἄλλο τρόπο θεραπείας. Ἀντὶ νὰ κάθεστε, λένε, σὰν τὶς γριές καὶ νὰ κλαῖτε καὶ νὰ ἐλεσεινολογῆτε τὸν ἐαυτό σας, κάντε **ἐπανάστασι**. Δὲν χρειάζονται οὕτε δάκρυα οὕτε μοιρολόγια, χρειάζονται γρόνθος, γροθιά, λένε αὐτοί. Η ἀνθρωπότητα εἶνε βαρειὰ ἀσθενής, καὶ πρέπει νὰ μπῇ στὸ χειρουργεῖο. Αὔτοὶ φρονοῦν, ὅτι μὲ τὸ αἷμα, μὲ τὸ αἵματοκύλισμα, θὰ ἔρθῃ ἡ θεραπεία.

Τί ἔχουμε νὰ ποῦμε ἐμεῖς; Στὸ συμβούλιο αὐτὸ τῶν φιλοσόφων καὶ κοινωνιολόγων λέμε· Δὲν συμφωνοῦμε οὕτε μὲ τοὺς ἀπαισιόδοξους, οὕτε μὲ τοὺς ὑπεραισιόδοξους, οὕτε μὲ τοὺς ἐπαναστάτες. Ἐμεῖς δὲν προσκυνᾶμε γιατροὺς ἐπιγείους. **Υπάρχει γιατρός**. Ἀποκαλυφθῆτε,

κύριοι. Γιατρὸς μοναδικὸς εἶνε ὁ Χριστός. Στὴν θεία λειτουργία τὸν ὀνομάζουμε «ἰατρὸν τῶν «ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν» (θ. λειτ. χρυσοῦ. εὐχ. κεφαλοκλ. πρὸ καθαγ.). Ιατρὸν ἐν ἀπολύτῳ ἐννοίᾳ.

Ἄν μποροῦσε ἡ ἀνθρωπότης νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους, τοὺς ἐπιστήμονες, τὸν τεχνικὸν πολιτισμό, ἀπ’ ὅλα αὐτά, δὲν θὰ ἔρχόταν ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο. Ἡρθε, γιατὶ ὁ κόσμος εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρουσία του. Ἡρθε στὸν κόσμο, γιὰ νὰ συστήσῃ ίατρεῖο καὶ νὰ δώσῃ φάρμακο ἵσχυρὸ καὶ ρωμαλέο.

Ιατρεῖο του εἶνε ἡ Ἐκκλησία. Γι’ αὐτὸν ψάλλουμε: «Τίς ὁδυνῶμενος καὶ προσπίπτων τῷ ἰατρείῳ τούτῳ οὐ θεραπεύεται;» (Παρακλητ., ἥχ. 3, Κυρ. ἑσπ., ἀπόστ.). Ἐδῶ βρισκόμαστε ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἀσθενεῖς. Ἄν ὑπάρχῃ κάποιος ὑγιῆς, ἄμεμπτος, ἀναμάρτητος, ἃς βγῆ ἔξω. Ἀλλὰ ὅλοι εἴμαστε ἀμαρτωλοί, ὅλοι ἀσθενεῖς, στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα.

Καὶ ποιά εἶνε τὰ φάρμακα τοῦ Χριστοῦ; Ὁ τὰ φάρμακά του! Εἶνε δοκιμασμένα, ἀποτελεσματικὰ γιὰ κάθε ἀρρώστια. Καὶ ἔνα ἀπὸ αὐτά, τὸ δραστικότερο, ποὺ καθαρίζει καὶ ἔξυγιαίνει τὸν ἀνθρωπὸ μέχρι τὶς τελευταῖς Ἰνες τῆς ὑπάρξεώς του, εἶνε τὸ «Μετανοεῖτε» ποὺ ἀκούσαμε σήμερα (Ματθ. 4,17). Μόνο διὰ τῆς μετανοίας θὰ σωθῇ ὁ κόσμος.

Τί εἶνε ἡ μετάνοια; Ἄν ρωτήσετε ἔνα φιλόλογο, θὰ σᾶς πῆ, ὅτι ἡ λέξι μετάνοια εἶνε σύνθετη. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέρη, μετὰ καὶ νοῦς, καὶ ὅτι τὸ πρῶτο, τὸ μετά, σημαίνει **μετα-βολή**.

Οσοι κάνατε στρατιώτες, ἀκούσατε τὸ παράγγελμα «Μεταβολή». Οσοι εἶστε σωφφέροι, γνωρίζετε ὅτι σὲ ἐπικίνδυνα σημεῖα τοῦ δρόμου χρειάζεται ἀπότομη στροφή. Καὶ οἱ ναυτικοὶ ξέρουν, ὅτι κάποτε στὸν ὥκεανό, σὲ φοβεροὺς κυκλῶνες, ὁ πλοίαρχος διατάζει «**στροφὴ 180 μοιρῶν**». Εἶνε ἡ δυσκολώτερη στροφή.

Ἐχει λοιπὸν ἀνάγκη ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ στροφὴ ὅχι 10, ὅχι 20, ἀλλὰ 180 μοιρῶν. Καὶ αὐτὸν εἶνε ἡ μετάνοια. Στροφὴ ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς, ἀπὸ τὸ ψέμα στὴν ἀλήθεια, ἀπὸ τὴ συκοφαντία στὴν τιμιότητα. Μετάνοια θὰ πῆ ἀλλαγὴ μυαλοῦ· ν’ ἀλλάξουμε μυαλό.

Τὰ αὐτοκίνητα γιὰ ἐπισκευὴ τὰ πᾶμε στὰ συνεργεῖα, τὰ χαλασμένα ρόλόγια τὰ πᾶμε στὰ ὠρολογοποιεῖα. Ἐδῶ ἔχει ἀνάγκη ἐπισκευῆς καὶ ἀλλαγῆς ὁ νοῦς μας. Διότι ὁ νοῦς μας δὲν εἶνε πλέον διαυγῆς. Ζῆ μέσα στὴν ὄμιχλη. Εἶνε ναρκωμένος καὶ δὲν σκέπτεται σωστά. Ολοι σήμερα, μὲ τὴ «λογική» τους, θὰ σᾶς δικαιολογήσουν καὶ τὴν πιὸ νοσηρὴ

κατάστασι, καὶ τὰ πλέον εἰδεχθῆ ἐγκλήματα. Ῥωτῆστε τὸ φιλάργυρο, καὶ θὰ ὑπερασπιστῇ μὲ «σοβαρά» ἐπιχειρήματα τὴ φιλαργυρία του· Ῥωτῆστε τὸν πόρνο καὶ τὸ μοιχό, καὶ θὰ σᾶς δικαιολογήσουν πλήρως τὰ ἐγκλήματά τους. Γιατὶ ἔπαψε πιὰ ὁ νοῦς νὰ σκέπτεται ὄρθι. Ἡ σκέψι, τὸ φρόνημα, τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει ἀνάγκη νὰ ὑποστῇ ρίζικὴ ἀλλαγή.

«Μετανοεῖτε» λοιπόν. Ολοι. Μετανοεῖτε, γέροντες συνηλικιῶτες μου, γιὰ τὶς ἀμαρτίες τῆς νεότητός σας. Μετανοεῖτε, νέοι καὶ παιδιά, γιὰ τὶς ἀταξίες, ποὺ ἀσχημίζουν τὴν ὥραιά ἡλικία σας. Μετανοεῖτε, ἄντρες ὥριμοι, γιὰ τὶς πράξεις σας. Μετανοεῖτε, γυναῖκες, ποὺ σὰν νυχτερίδες πετάτε στὰ σκότη τῆς ἀμαρτίας. Μετανοεῖτε, γονεῖς, γιὰ τὴν ἀθλια τακτικὴ ἀπέναντι στὰ παιδιά σας. Μετανοεῖτε, παιδιά, γιὰ τὴν ἄστοργη καὶ ἀχάριστη συμπεριφορὰ στοὺς γονεῖς σας. Μετανοεῖτε, πλούσιοι, γιὰ τὶς ἀδικίες, τὶς ἀσπλαχνίες, τὴν πλεονεξία, τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ ἀδυνάτου. Μετανοεῖτε, μικροὶ καὶ μεγάλοι, δάσκαλοι καὶ καθηγηταί, φιλόσοφοι καὶ ψυχολόγοι, γιατροὶ καὶ λοιποὶ ἐπιστήμονες, κυβερνῆτες καὶ λαός, ὁπαδοὶ κάθε παρατάξεως. Ἀλλάξτε τρόπο ζωῆς.

—Μὰ θὰ μᾶς συχωρέσῃ ὁ Θεός; ρωτοῦν.

Ανοίξτε τὴν καρδιά σας καὶ μὲ συναίσθησι δῶστε του τ’ ἀμαρτήματά σας. Ἄν μαζευτοῦν ὅλα μαζὶ τ’ ἀμαρτήματα ὅλου τοῦ κόσμου, θὰ γίνη ἔνας ὄγκος, θὰ σχηματιστῇ ἔνας Ολυμπος· Ὁλυμπος ὅχι ἀπὸ πέτρες καὶ θάμνους, ἀλλὰ ἀπὸ κάρβουνα ἀναμένα. Φανταστῆτε ἔναν Ολυμπο ἀπὸ κάρβουνα, καιόμενο καὶ φλεγόμενο. Ποιός μπορεῖ νὰ τὸν σβήσῃ;

Καὶ ὅμως! Πρίξτε τ’ ἀμαρτήματα ὅλα στὸν ὥκεανὸ καὶ θὰ δῆτε· ἡ φωτὶὰ δὲν θὰ νικήσῃ τὴ θάλασσα, ἡ θάλασσα θὰ νικήσῃ τὴ φωτιά. Ποιά εἶνε ἡ φωτιά; Οἱ ἀμαρτίες· οἱ δικές μου, οἱ δικές σας, τοῦ κόσμου ὅλου. Καὶ ποιά εἶνε ἡ θάλασσα; Ὁ ἀδελφοί μου, πιστέψτε το· ἡ θάλασσα, ἡ ἀπέραντη καὶ ἀπύθμενη, εἶνε τὸ ἔλεος, τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στὴ θάλασσα αὐτὴ πέφτουμε καὶ καθαριζόμαστε. Ἄν ὁ Χριστὸς δὲν θυσιαζόταν, οὕτε ὁ ληστὴς μποροῦσε νὰ πῆ τὸ «Μνήσθητί μου, Κύριε» (Λουκ. 23,42) οὕτε κανένας ἄλλος. Ἐλπίζουμε στὸ θεῖο ἔλεος, ἐλπίζουμε στὴ φιλανθρωπία του.

Ἀδελφοί μου, κάνετε τὴ στροφή, **ἐπιστρέψτε στὸν Κύριο**, τὸν σπλαχνικὸ καὶ μακρόθυμο Σωτῆρα μας· ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αύγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὄμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ι. ναὸ Άγ. Νικολάου Κοζάνης τὴν 13-1-1974. «Ἔχει περιληφθῆ στὸ βιβλίο «Τί θὰ μᾶς σώσῃ».

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ιστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἥκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Έκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακή Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἅγιου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Α' - "Έτος Α'"
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1972

Κυριακὴ ΙΒ' Λουκᾶ (Κολ. 3,4-11)
21 Ιανουαρίου 2024 (1972)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

‘Ο «παλαιὸς ἄνθρωπος»

«...Ἄπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον» (Κολ. 3,9-10)

Στὴν ἀποστολικὴ περικοπή, ποὺ διαβάστηκε σήμερα σὲ ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (βλ. Κολ. 3,4-11), ὁ ἀπόστολος Παῦλος μιλάει γιὰ δυὸ ἄνθρωπους· ὁ ἔνας εἶνε «ὁ παλαιός», ὁ ἄλλος εἶνε «ὁ νέος» (β.ἀ. 3,9-10). Ἔτσι τοὺς δύο μοιάζουμε, μὲ τὸν παλαιὸν ἥ μὲ τὸ νέο; Ἄλλὰ πρὶν ἀπαντήσουμε στὸ ἔρωτημα αὐτὸ πρέπει νὰ δώσουμε κάποια ἐρμηνεία σ' αὐτὲς τὶς δύο λέξεις ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος.

«Παλαιὸς» - «νέος». Μὴ νομίσετε, ὅτι οἱ λέξεις αὐτὲς ἔχουν σχέσι μὲ τὴν ἡλικία. Μπορεῖ νὰ εἶνε ἔνας πολὺ ἡλικιωμένος, γέρος 80 ἥ 90 χρονῶν, κι ὅμως νὰ εἶνε νέος. Καὶ πάλι μπορεῖ ἔνας νὰ εἶνε νέος στὴν ἡλικία, πάνω σ' ὅλη τὴν ἀκμὴ τῆς νεότητος, κι ὅμως νὰ εἶνε παλαιός. Τί εἶνε ἄραγε ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔνα ἄνθρωπο τὸν κάνει παλαιό, καὶ τὸν ἄλλο τὸν κάνει νέο;

«Παλαιὸς ἄνθρωπος! Στὴ δημοτικὴ γλῶσσα λέγεται παλιάνθρωπος. Παλιάνθρωπος; Τόλμησε νὰ πῆς ἔναν ἄλλον ἄνθρωπο παλιάνθρωπο, καὶ θὰ δῆς τί θὰ γίνῃ· θὰ θυμώσῃ, θὰ ἔξαγριωθῇ καὶ θὰ σοῦ κάνῃ μήνυσι. Κι αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ λιγώτερο. Γιατὶ ὑπάρχουν καὶ χειρότερα· ὑπάρχει περίπτωσι πού, ὅταν κάποιος ἄκουσε νὰ τὸν λένε παλιάνθρωπο, πῆρε πιστόλι καὶ σκότωσε αὐτὸν ποὺ τὸν εἶπε ἔτσι. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει μεγάλη ἴδεα γιὰ τὸν ἔαυτό του καὶ δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὸν ὀνομάζουν ἔτσι. Ἐγὼ παλιάνθρωπος; σοῦ λέει. Πρέπει νὰ πλύνης τὸ στόμα σου μὲ ρόδοσταμο γιὰ ν' ἀναφέρης τ' ὅνομά μου... Καὶ ὁ πιὸ διεφθαρμένος ὑπερασπίζει τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματός του. Ἀτιμο καὶ παλιάνθρωπο δὲν

θέλει κανένας νὰ τὸν ὀνομάσουν. Καθένας, καὶ μάλιστα αὐτὸς ποὺ εἶνε οἰκογενειάρχης, θέλει ν' ἀφήσῃ στὰ παιδιά του καὶ στὰ ἐγγόνια του καλὸ ὄνομα. Γιατὶ τὸ καλὸ ὄνομα ζυγίζει παραπάνω ἀπὸ ἕνα τόννο χρυσάφια καὶ διαμάντια. Τὸ καλὸ ὄνομα εἶνε θησαυρὸς ἀνεκτίμητος.

«Παλαιὸς ἄνθρωπος! Καὶ ὅμως, ἀγαπητοί μου· παρ' ὅλη τὴν καλωσύνη ποὺ δείχνουν ἔξωτερικῶς πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ γιὰ τὴν ἔξωτερικὴ αὐτὴ καλωσύνη καὶ εὐγένεια ὀνομάζονται «καλοὶ ἄνθρωποι», ὑπάρχει στὸ βάθος πολλὴ κακία καὶ διαφθορά. Ὁ «παλαιὸς ἄνθρωπος» εἶνε κρυμμένος στὴν καρδιὰ κάθε ἄνθρωπου. Ὁ ἄνθρωπος, κι αὐτὸς ἀκόμα ποὺ ὀνομάζεται καλός, μοιάζει μ' ἔνα πηγάδι πολὺ βαθύ, ποὺ στὴν ἐπιφάνειά του φαίνεται καθαρό· ἀν ὅμως πάρης ἔνα κουβᾶ κι ἀρχίσῃς νὰ τὸ ἀδειάζῃς καὶ φτάσῃς στὸν πάτο, τότε θὰ δῆς πόση ἀκαθαρσία ἦταν κρυμμένη στὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ. Ἔτσι εἶνε κι ὁ ἄνθρωπος· ἀπ' ἔξω φαίνεται καλός, ἀλλὰ μέσα στὴν καρδιά του, ποὺ τὴ βλέπει μόνο ὁ Θεός, πόση διαφθορὰ καὶ κακία εἶνε κρυμμένη! Μόνο ὅσοι δὲν πήραν ποτὲ στὰ χέρια τους τὸ Εὐαγγέλιο καὶ δὲν τὸ ἔκαναν καθέρεφτη γιὰ νὰ δοῦν σ' αὐτὸν τὴν κακία καὶ τὴ διαφθορά τους, μόνο αὐτοί, ἐνῷ τὸ πρόσωπό τους εἶνε γεμάτο μουτζούρες, μποροῦν νὰ λένε, ὅτι εἶνε καθαρὸς καὶ ἄγιος κι ὅτι σ' αὐτοὺς δὲν ταιριάζει ἡ ὄνομασία «παλαιὸς ἄνθρωπος». Ὅσοι ὅμως διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ βλέπουν σὲ ποιό ὄψις ἀρετῆς θέλει ὁ Χριστὸς τὸν ἄνθρωπο, κ' ἔξετάζουν τὸν ἔαυτό τους καὶ βλέπουν πόσο μακριὰ εἶνε ἀπ' τὸ ἰδανικὸ μιᾶς ἀγίας ζωῆς ποὺ κήρυξε

καὶ ἔζησε ὁ Χριστός, μόνο αὐτοὶ ἔχουν τὸ «γνῶθι σαυτόν», καὶ συμφωνοῦν μὲ τὸν Παῦλο, καὶ συντετριψμένοι ἀπ’ τὴ συναίσθησι τῆς ἄμαρτωλότητός τους γονατίζουν καὶ παρακαλοῦν τὸ Θεό, νὰ ξερριζώσῃ ἀπὸ μέσα τους τὸ δέντρο τῆς ἄμαρτίας μὲ τὰ πολλὰ κλαδιά, καὶ νὰ φυτέψῃ μέσα στὴν καρδιά τους τὸ νέο δέντρο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πίστεως.

«Παλαιὸς ἄνθρωπος!» Ο ἄνθρωπος, ὅπως καὶ ἄλλοτε μᾶς δόθηκε ἀφορμὴ νὰ κηρύξουμε, δὲν εἶνε ὅπως βγῆκε ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ. Ο ἄνθρωπος, ὅπως τὸν ἐπλασε ὁ Θεός, ἦταν ἔνα ἔξοχο δημιούργημα· ἦταν σὰν ἄγγελος, καὶ διέφερε ἀπ’ τοὺς ἀγγέλους μόνο στὸ ὅτι εἶχε σῶμα. Κακία μέσα του δὲν ὑπῆρχε. Τὰ ἔβλεπε ὅλα μὲ ἀθωότητα. Ήταν ὑγιής κατὰ πάντα. Καὶ δὲν θὰ πέθαινε ποτέ. Αὔτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ὅπως βγῆκε ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ’ ἀλλοίμονο! μέσα στὸν ἄνθρωπο, ἀπὸ δική του ἀπροσεξία, μπῆκε τὸ πρῶτο μικρόβιο, ποὺ γέννησε ὅλα τὰ ἐκατομμύρια τῶν μικροβίων ποὺ προξένησαν καὶ προξενοῦν τόση καταστροφὴ στὸν κόσμο. Καὶ τὸ πρῶτο μικρόβιο εἶνε αὐτὸ ποὺ ἡ Γραφὴ ὀνομάζει «ἄμαρτία» (Ματθ. 1,21 κ.ά.). Η ἄμαρτία ἔβγαλε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν παράδεισο. Αὔτὴ ἔρριξε τὸν ἄνθρωπο ἄρρωστο στὸ κρεβάτι. Αὔτὴ ἔφερε τὸν πόνο καὶ τὰ δάκρυα στὸν κόσμο. Αὔτὴ ἔσπρωξε τὸν Κάιν νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδελφό του. Αὔτὴ ὕπλισε καὶ ὄπλιζε τοὺς ἀνθρώπους μὲ μαχαίρια καὶ τσεκούρια καὶ μὲ ἄλλα ἀκόμη πιὸ φοβερὰ ὅπλα, γιὰ νὰ σκοτώνωνται, ἀντὶ νὰ ζοῦν ὅλοι ἀγαπημένοι σὰν παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Αὔτῃ, ναὶ ἡ ἄμαρτία, ἄλλαξε τὸν ἄνθρωπο, κατέστρεψε τὴν ἀγγελικὴ ὄμορφιὰ ποὺ εἶχε, τὸν γέμισε μὲ ῥυτίδες καὶ πληγές, τὸν ἔκανε ἀγνώριστο, ὥστε οἱ ἄγγελοι, ποὺ τὸν ἔβλεπαν σ’ αὐτὴ τὴν ἀθλία κατάστασι, νὰ λένε· Αὔτὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ βγῆκε ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ; ... Αὔτὸν τὸν ἄνθρωπο τῆς κακίας καὶ ἀθλιότητος καὶ διαφθορᾶς ἔχει ὑπ’ ὄψιν του καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ὀνομάζῃ τὸν ἄνθρωπο «παλαιόν».

«Παλαιὸς ἄνθρωπος!» Ξέρετε πῶς μοιάζει ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος; Ύποθέστε, ὅτι ἔνας γλύπτης κάνει ἀπὸ καθαρὸ μπροῦντζο ἔνα ἄγαλμα. Τὸ ἄγαλμα εἶνε ὡραῖο, εἶνε τέλειο.

“Οταν ἔγιναν τὰ ἀποκαλυπτήριά του ὅλοι τὸ θαύμασαν. Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, ποὺ ἔπεφταν πάνω του, τὸ ἔκαναν ν’ ἀστράφτη. Ἄλλ’ ἀπὸ τότε ποὺ τὸ ἔστησαν μέχρι σήμερα πέρασαν δυὸ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια. Βάρβαροι τὸ γκρέμισαν ἀπ’ τὴ θέσι του. Τὸ ἄγαλμα, ἐγκαταλελειμμένο, σκεπάστηκε ἀργότερα ἀπ’ τὰ χώματα καὶ τὶς ἀκαθαρσίες. Χρόνια, αἰῶνες, ἦταν ἐκεῖ θαμμένο. Ἡρθε ὅμως κάποιος, ἔσκαψε καὶ τὸ βρῆκε. Ήταν σὲ ἀθλία κατάστασι· τίποτε δὲν θύμιζε τὴν πρώτη του δόξα. Ἄλλ’ ὁ τεχνίτης –καὶ τεχνίτης ἀπαράμιλλος ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸ ἀνέσυρε– δὲν ἀπελπίστηκε. Τὸ πῆρε, τὸ ἔρριξε μέσα στὸ καμίνι, τὸ ἔλειωσε, κι ἀπὸ τὸ ἵδιο ὄλικὸ ἔκανε πάλι τὸ ἄγαλμα, ποὺ ἦταν χίλιες φορὲς ὥραιότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Μὲ καταλάβατε τί θέλω νὰ πῶ μὲ τὸ παράδειγμα αὐτό; Παραβολικῶς σᾶς μίλησα. Ἔγαλμα εἶνε ὁ ἄνθρωπος· ἄγαλμα ἔξοχο, ἄγαλμα ὅχι ἄψυχο ἀλλ’ ἔμψυχο, ἄγαλμα μὲ νοῦ καὶ καρδιά. Ἔνα ἄγαλμα κάποιος τὸ κάνει. Ἀλλὰ τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ποὺ λέγεται ἄνθρωπος ποιός τὸ ἔκανε; Ο Θεὸς τὸ ἔκανε. “Οποιος πῆ, ὅτι ἔτσι φύτρωσε, δὲν εἶνε στὰ λογικά του. Τὸ ἄγαλμα τὸ κάνει ὁ γλύπτης· τὸν ἄνθρωπο τὸν ἔκανε ὁ μέγας καλλιτέχνης ποὺ λέγεται Θεός. Τὰ ἀγάλματα τὰ τρώει ἡ σκουριά, τὰ καταστρέφουν οἱ βάρβαροι. Καὶ τὸν ἄνθρωπο; Τὸν καταστρέφει ἡ σκουριὰ τῆς ἄμαρτίας καὶ τὰ βαρβαρικὰ πάθη. Ἀγνώριστος πιὰ κατήντησε ὁ ἄνθρωπος.

“Ε, αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, τὸν κακὸ καὶ διεφθαρμένο, τὸν φονιὰ καὶ τὸν ἐγκληματία, τὸν πόρνο καὶ τὸ μοιχό, τὸν γεμάτο ἀπὸ κακίες καὶ πάθη, αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, τὸν «παλαιὸν ἄνθρωπο», ἥρθε ὁ Χριστός, ὁ Θεῖος Καλλιτέχνης, τὸν πῆρε, τὸν ἔρριξε μέσα στὸ φλογερὸ καμίνι τῆς ἀγάπης του, καὶ ἀπὸ ’κει μέσα ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, ὁ φονιὰς καὶ ὁ ληστής, βγῆκε νέος ἄνθρωπος, βγῆκε ἄγιος. Κι ὁ κόσμος εἶδε καὶ θαύμασε καὶ εἶπε· Μόνο ὁ Χριστὸς ἔχει τὴ δύναμι νὰ παίρνῃ τὰ παλιὰ πράγματα καὶ νὰ τὰ κάνῃ νέα· νὰ παίρνῃ τὰ κάρβουνα καὶ νὰ τὰ κάνῃ διαμάντια· νὰ παίρνῃ τὴ σκουριὰ καὶ νὰ τὴν κάνῃ χρυσάφι. Σ’ αὐτόν, τὸ Χριστό, τὸ Δημιουργὸ τοῦ παντός, τὸν σοφὸ Καλλιτέχνη, τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Έκδίδεται από την Κοινοβιακή Γυναικεία Ιερά Μονή Αγίου Αύγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ετος ΙΘ' Φλώρινα - ἄριθμ. φύλλου 842 ³	Κυριακή ΙΕ' Λουκᾶ Ζακχαίου (Λουκ. 19,1-10) 28 Ιανουαρίου 2024 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Άναγκη μετανοίας

«Ἔδού τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς,
καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν» (Λουκ. 19,8)

Σύνημερα, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 19,1-10) διηγεῖται ἔνα θαῦμα.

—Θαῦμα; Λάθος κάνεις, θὰ πῆτε. Ἐμεῖς δὲν ἀκούσαμε διηγησι κάποιου θαύματος.

Καὶ ὅμως ἐπιμένω, ὅτι σήμερα τὸ εὐαγγέλιο διηγεῖται ἔνα θαῦμα. Θαῦμα ὃχι ἀπὸ κείνα ποὺ μὲ τόση περιέργεια ζητοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ θαῦμα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ σὲ κάθε τόπο καὶ σὲ κάθε χρόνο. Θαῦμα, ποὺ κ' ἐμεῖς μποροῦμε νὰ τὸ ἀπολαύσουμε.

—Καὶ ποιό εἶνε τὸ θαῦμα αὐτό; Ποῦ ἔγινε;

“Ἐγινε στὴν Ιεριχώ, πόλι τῆς Ιουδαίας. Ἡταν ἡ δευτέρα πόλις μετὰ τὰ Ιεροσόλυμα, πόλις ιερατική. Ἐκεῖ ὑποδέχονται σήμερα τὸ Χριστό.

Στὸ ἄκρο τῆς πόλεως αὐτῆς ὁ Χριστὸς εἶχε θεραπεύσει ἔνα τυφλό. Καὶ καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὰ μέσα, ἔγινε μεγάλος συναγερμός. **Μεγαλειώδης ὑποδοχὴ** τὸν περίμενε. Ποιός δὲν ἥθελε νὰ δῃ αὐτὸν ποὺ ἔκανε τὰ θαύματα καὶ ν' ἀκούσῃ τὴ γλυκειὰ φωνή του; Ποιός δὲν ἥθελε ν' ἀνοίξῃ τὸ σπίτι του νὰ τὸν δεχτῇ;

Ὑπῆρχαν ἐκεῖ σπίτια μικρὰ καὶ μεγάλα. Υπῆρχαν καλύβες, ὑπῆρχαν καὶ σπίτια ποὺ κατοικοῦσαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ ιερεῖς καὶ οἱ Λευΐτες. **Σὲ ποιό σπίτι ἄραγε θὰ πάῃ ὁ Χριστός;**

‘Ο Χριστὸς τελικὰ προτιμᾷ τὸ σπίτι τοῦ πιὸ ἀμαρτωλοῦ, τοῦ ἀρχιτελώνη Ζακχαίου, ποὺ οἱ φανατικοὶ Ιουδαῖοι δὲν τοῦ λεγαν οὕτε καλημέρα. Διότι τελώνης, καὶ μάλιστα ἀρχιτελώνης, ἥταν τότε συνώνυμο τοῦ ἐκμεταλλευτοῦ, τοῦ κλέφτη, ἐκείνου ποὺ ἀπομυζᾶτις λαϊκὲς μᾶζες, τοῦ δωσίλογου. Καὶ ὅμως αὐτὸν προτιμᾷ ὁ Χριστός.

“Οταν ἀκούστηκε αὐτό, ὅλοι «διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε

καταλῦσαι» (Λουκ. 19,7). Ἄλλ' ὅ, τι ἔκανε ὁ Χριστός, τὸ ζύγιζε καλά. Αὐτός, ποὺ εἶνε ὁ «έταζων καρδίας καὶ νεφρούς» (Ψαλμ. 7,10), ζύγισε ὅλους· καὶ εἶδε, ὅτι αὐτὸς ὁ τελώνης ἥταν ὁ ἄξιος τῆς ἐπισκέψεως του. Γιατί ἄραγε;

Πρώτα - πρώτα, ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Χριστὸς ἔρχεται στὴν πόλι, ἔκλεισε τὸ γραφεῖο του. Βγῆκε ἔξω καὶ τί νὰ δῃ· ἔνας κόσμος ὀλόκληρος, ἄντρες γυναῖκες, σπρώχονταν γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ Χριστό. Βελόνα νά ὥριχνες, δὲν ἔπεφτε κάτω. Αὐτὸς ἥταν κοντοῦ ἀναστήματος καὶ δὲν ἔβλεπε. Ἀναψε τότε μέσα του μιὰ ἐπιθυμία νὰ δῃ τὸ Χριστό. Ὑπελόγισε ἀπὸ ποὺ θὰ περάσῃ, κ' ἔτρεξε μπροστὰ σὰν νὰ ἥταν παιδί. Βρῆκε ἔνα δένδρο καὶ –ἀξιωματοῦχος αὐτὸς καὶ μὲ κοινωνικὴ θέσι–, σκαρφάλωσε σ' αὐτὸς σὰν τὸ γατί. Ἐκανε τὸ δέντρο παρατηρητήριο καὶ περίμενε τὸ Χριστό. Ὁταν ὁ Χριστὸς πλησίασε, σήκωσε τὰ μάτια καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά.

“Ω, φτάνει αὐτὴ ἡ ματιά! Πάνω ἀπ' ὅλες τὶς ματιὲς καὶ τὰ βλέμματα, τῆς μάνας τῆς γυναικάς τοῦ παιδιοῦ..., τὸ ἀνώτερο εἶνε ν' ἀξιωθοῦμε νὰ δεχτοῦμε μιὰ ματιὰ τοῦ Χριστοῦ. “Οπως λέει κάπου ὁ ιερὸς Χρυσόστομος, ὅταν ἔρθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη στὴ μέλλουσα κρίσι, μιὰ ματιὰ τοῦ Χριστοῦ φτάνει· ἀρκεῖ ἐκείνος νὰ ὥριξη πάνω μας μιὰ ματιά, γιὰ νὰ γίνη ἡ καρδιά μας παράδεισος. Διαφορετικά, ἡ ψυχὴ βυθίζεται σὲ θλῖψι. «Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι» (Ψαλμ. 68,18).

Μαζὶ μὲ τὴ γλυκειὰ καὶ στοργικὴ ματιά του στὸ Ζακχαῖο ὁ Χριστὸς εἶπε· «Ζακχαῖε....».

“Ηξερε τὸ ὄνομά του, ὅπως ξέρει καὶ τὰ ὄνόματά μας. Ἄς μὴ γνωρίζουν τὰ ὄνόματά μας οἱ μεγάλοι καὶ οἱ ἰσχυροί, ἀς εἴμαστε μικροί καὶ ἄσημοι, ἀς μὴ γράφωνται τὰ ὄνόματά μας σὲ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, ἀς μὴν

τὰ φωνάζουν τὰ ῥαδιόφωνα. "Οταν εῖσαι κοντά στὸ Χριστό, τὸ ὄνομά σου εἶνε γραμμένο σὲ βίβλο ζωῆς, στὴν καρδιὰ τοῦ Χριστοῦ.

«Ζακχαῖ», τοῦ λέει, «σπεύσας, κατάβηθι», κατέβα γρήγορα κάτω, γιατὶ σήμερα θὰ μείνω στὸ σπίτι σου (Ε.ά. 19,5). Καὶ ὁ Ζακχαῖος ἔσπευσε, κατέβηκε, καὶ ὠδήγησε τὸ Χριστὸ στὸ σπίτι του.

"Οταν ἔφτασαν, σταμάτησε στὸ κατώφλι. Μέσα στὴν καρδιά του ἔγινε μιὰ ἐπανάστασι. Γκρεμίστηκε τὸ κάστρο τῆς ἀμαρτίας, κ' ἔνας νέος κόσμος «ὅμορφος, ἀγγελικὰ πλασμένος» ποὺ λέει ὁ ποιητής, ἀρχισε νὰ γεννιέται. Τὸν ἀκούσατε τί εἶπε; **Πήρε δυὸ ἀποφάσεις**, ποὺ ἀν τὶς ἔπαιρνε κι ὁ ὑπόλοιπος κόσμος, ἡ γῆ θὰ γινόταν οὐρανός. Ἡ πρώτη ἀπόφασι· • "Αν, Κύριε, ἀδίκησα ἀνθρωπο, εἴμαι ἔτοιμος νὰ τὸν ἀποζημιώσω. "Αν ἔκλεψα ἔνα πρόβατο, θὰ δώσω τέσσερα. "Αν ἔκλεψα μία δραχμή, θὰ δώσω τέσσερις. "Αν ἔκλεψα δέκα δραχμές, θὰ δώσω σαράντα. • **Κ'** ἐκεῖνο τὸ ὑπόλοιπο, ποὺ θὰ μείνῃ, δὲν θὰ τὸ κρατήσω μόνο για τὴν οἰκογένειά μου. Θὰ τὸ μοιράσω. Τὸ μισὸ θὰ κρατήσω ἐγώ, τὸ ὑπόλοιπο θὰ τὸ μοιράσω σ' αὐτοὺς πού χουν ἀνάγκη.

"Ετσι, μ' αὐτὰ ποὺ ἔκανε ὁ Ζακχαῖος (τὴν σφοδρὴ ἐπιθυμία νὰ δῇ τὸ Χριστό, τὶς μεγάλες ἀποφάσεις ποὺ πήρε, ἀποφάσεις δικαιοσύνης φιλανθρωπίας καὶ ἐλέους) **ἀπέδειξε**, ὅτι ἦταν ἄξιος νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ὁ Χριστός.

Τὸ εὐαγγέλιο αὐτό, ἀγαπητοί μου, διαβάζεται ὅταν **πλησιάζουμε στὸ Τριώδιο**. Παρουσιάζεται ὁ Ζακχαῖος, γιὰ νὰ μᾶς θυμίσῃ τὴν ἀνάγκη τῆς μετανοίας, ποὺ θὰ προβάλῃ σὲ λίγο ἐνώπιόν μας ἡ Ἐκκλησία.

Καὶ εἶνε τὸ κήρυγμα αὐτὸ πάντοτε ἐπίκαιρο. Ποιός δὲν ἔχει ἀνάγκη μετανοίας; Κι αὐτὸς ποὺ κάθεται στὰ ἀνάκτορα κι αὐτὸς ποὺ κάθεται στὴν καλύβα, κι ἀρχιεπίσκοπος ἡ πατριάρχης κι ὁ καλόγερος, κι ὁ ἐργάτης κι ὁ κεφαλαιοκράτης, **ὄλοι**, ἀδέρφια μου, στὸ μάταιο αὐτὸ κόσμο **ἔχουμε ἀνάγκη μετανοίας**.

Άνοιξτε τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς καὶ ρίξτε μιὰ ματιά. Θὰ δῆτε νὰ παρελαύνουν δλα σὰν στρατιῶτες μπρὸς στὸ βασιλιά. Σᾶς ἐρωτῶ. Δὲν ντρέπεστε γιὰ πολλά; Δὲν ὑπάρχουν πράξεις, λόγια, σκέψεις ποὺ θρηνεῖ ἡ ψυχή σας; Γι' αὐτὰ λοιπὸν εἶνε ἀνάγκη νὰ μετανοήσουμε.

Υπάρχουν δυὸ εἰδῶν μετάνοιες: μετάνοια εἰλικρινῆς καὶ μετάνοια ψεύτικη. Διαβάστε τὰ εὐαγγέλια· ἀμάρτησε ὁ Πέτρος, ἀμάρτησε κι ὁ Ἱούδας. Ὁ Πέτρος ἀρνήθηκε, ὁ Ἱούδας πρόδωσε τὸ Χριστό. Ἄλλ' ὁ μὲν Πέτρος μετανόησε καὶ «ἔκλαυσε πικρῶς» (Ματθ. 26,75), ἐνῷ ὁ Ἱού-

δας «μεταμεληθεὶς ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια... καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο» (Ε.ά. 27,3-5), αὐτοκτόνησε. Γι' αὐτὸ λέω· ὑπάρχουν δυὸ μετάνοιες· ἡ μετάνοια τοῦ Ζακχαίου, τοῦ ἀσώτου, τῆς πόρνης, τοῦ ληστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ μετάνοια τοῦ φαραὼ καὶ τοῦ Ἱούδα.

Ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, ὅχι μετάνοια Ἱούδα, ἀλλὰ **εἰλικρινῆ μετάνοια**, σὰν τὴ μεγάλη μετάνοια τοῦ Ζακχαίου. Δὲν εἶνε ἀπλῶς νὰ λέμε Μετανοῶ. Μετάνοια θὰ πῇ, νὰ ἀλλάξῃ πιὰ δρομολόγιο ζωῆς, νὰ κάνης τὰ ἀντίθετα ἀπ' ὅ, τι ἔκανες. Νὰ γίνη ὁ φιλάργυρος ἐλεήμων, ὁ φιλόδοξος ταπεινός, ὁ ἀκόλαστος ἐγκρατής. Γι' αὐτὸ εἶπα, ὅτι σήμερα στὸ εὐαγγέλιο ὑπάρχει τὸ μεγαλύτερο θαῦμα, τὸ **θαῦμα τῆς ἐσωτερικῆς μεταβολῆς** τοῦ ἀνθρώπου. Τί ἦταν πρῶτα ὁ Ζακχαῖος καὶ τί ἔγινε; Ἡταν ἔνας λύκος κ' ἔγινε ἀρνί, ἦταν ἔνα κάρβουνο κ' ἔγινε διαμάντι τοῦ Χριστοῦ. Πῶς; Διὰ τῆς μετανοίας.

Στὴ μετάνοια μᾶς καλεῖ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο μὲ τὴ σάλπιγγα τοῦ Ζακχαίου. Ἀλλὰ στὴ μετάνοια μᾶς καλεῖ καὶ ὁ ἄγιος **Ἐφραὶμ ὁ Σύρος** (ἐορτάζει 28 Ἰανουαρίου). Εἶνε ἔνας ἀπὸ τοὺς πιὸ κατανυκτικοὺς πατέρας καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας μας. "Ολη ἡ ζωὴ του ἦταν ἔνα δάκρυ κ' ἔνα πένθος γιὰ τὴν ἀμαρτία. Κέντρο τοῦ ἀνθρώπου, λέει, εἶνε τὸ μυαλό. Μολύνθηκε αὐτό; δλα εἶνε μολυσμένα. Γι' αὐτὸ σὲ κάποια ὅμιλία του περὶ μετανοίας, στρέφεται πρὸς τὸ διάβολο καὶ λέει·

Τί μεγάλο κακὸ κάνεις στὸν κόσμο μὲ τὴν ἀμαρτία, διάβολε! Μᾶς μόλυνες τὸ μυαλό· κ' ἐνῷ ἡ σκέψι μας πρέπει νὰ εἶνε κρύσταλλο, ἔγινε βρωμερὴ καὶ ἀκάθαρτη. Μᾶς ἔκανες τὴν καρδιὰ κρύα· καὶ ἐνῷ πρέπει νὰ φλέγεται ἀπὸ ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον, ἔγινε πάγος. Μᾶς ἔκλεισες τὰ μάτια νὰ μὴ βλέπουμε τὰ ὄρατα τοῦ Θεοῦ, μᾶς ἔκλεισες τ' αὐτὶὰ νὰ μὴν ἀκοῦμε τὰ λόγια του. Μᾶς ἔκανες, διάβολε, παράλυτους καὶ νεκρούς. "Εως πότε θὰ σὲ υπηρετοῦμε, ἔως πότε θὰ εἴμαστε γκαρσόνια σου; λέει ὁ ὄσιος **Ἐφραίμ**.

Ἀπὸ σήμερα, ὅχι ἀπὸ αὔριο, διακόπτουμε σχέσεις μὲ τὸν διάβολο. Παίρνουμε διαζύγιο ἀπ' αὐτόν. Μπρός, μπρός, κοντὰ στὸ Χριστό! **Κοντὰ στὸ Χριστό!** μᾶς φωνάζουν τὰ πάντα.

Εἴθε ὁ Χριστός, μὲ τὸ δάκρυ καὶ τὸν πόνο, νὰ δεχτῇ τὴ μετάνοιά μας. Καὶ «τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν» ἀς τὸν διανύσσουμε «ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ» (θ. Λειτ.), ἔως ὅτου φθάσσουμε ἐπάνω στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ δοξάζουμε ἐκεῖ Πατέρα Υἱὸν καὶ ἄγιον Πνεῦμα· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αύγουστίνος**

Άπομαγνητοφωνημένη ὄμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ί. ναὸ Ἀγ. Ἀναργύρων Ψυρρῆ - Αθηνῶν τὴν 28-1-1962.
Καταγραφή καὶ σύντμησης 27-1-2002, α' ἐπανέκδοσης 2013, β' ἐπανέκδοσης 30-11-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

μὲ τὴν εὐλόγια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ιστότοπο: <http://iskiriaki.com>